

[Anne Grete Holmsgård]

se er det virkelig uanstændigt, og derfor er vi selvfølgelig med i den del af salen, der mener, at der skal en skattereform til.

Men vi ved jo alle sammen, at afgørende for dette er i virkeligheden ikke statsministerens ideer om skattelettelser til de høje indkomster, afgørende er det radikale venstre, og jeg glæder mig meget til, at hr. Niels Helveg Petersen i anden omgang, som han har lovet, kommer herop og forklarer bare lidt nærmere, hvad det egentlig er, det radikale venstre vil være med til, for hr. Erhard Jakobsen har jo ret i, at lige så længe han har siddet herinde, og lige så længe jeg kan huske tilbage, er der blevet talt skattereform, hvert tredje år, ja, oftere hvert andet. Og hver eneste gang er det faldet på, at de radikale aldrig kunne beslutte sig. Det er dem, der har været årsagen til det hver eneste gang, og derfor knytter der sig uægtelig en speciel interesse til, hvad de radikale vil. Skal der større provener ind? Hvordan skal omfordelingen se ud? Skal det virkelig være en omfordeling, der betyder, at de bedst stillede grupper skal betale mere end 30 pct., og at de andre skal betale mindre? Kan vi ikke bare sådan nogenlunde få det på det rene i anden omgang? Jeg håber meget, at hr. Niels Helveg Petersen ikke glemmer, hvad han har lovet.

Så er der arbejdsløsheden, og her er faktisk sket positive ting. Ganske vist er arbejdsløsheden stadig forrygende høj, ca. 20.000 højere, end den var, da regeringen trådte til, og de 20.000 er alle sammen kvinder. Der er dog indtrådt en stagnation, og det er altid noget. Ganske vist er der ikke skabt de 50.000 arbejdspladser, som statsministeren af en eller anden årsag kom til at postulere i TV forleden aften efter åbningsredegørelsen. Der er tale om cirka det halve, men lidt gælder vel også i denne sammenhæng. (*Afbrydelse af statsministeren*). Jo, hr. statsminister, hvis statsministeren læser ATP-indberetningerne og Danmarks Statistiks kommentarer til dem, vil han også kunne se, hvad tallene er.

De øvrige resultater af den gammelkonservative ænd, der desværre sidder alt for fast i sadlen herinde, vil befolkningen blive præsenteret for i løbet af den kommende tid. Det gælder bestræbelserne på at fjerne A-kasserne fra fagforeningerne – det vil vores arbejdsmarkedspolitiske ordfører komme ind

på senere – det gælder bestræbelserne på at øge selvforsikringen til alderdommen, altså for alle dem, der er i erhverv; det gælder øjensynlig ikke dem, der er uden for erhverv. Det gælder privatiseringsbestræbelserne, der netop ikke skal give den enkelte større indflydelse på det kollektive forbrug, men tværtimod har til formål at gøre i hvert tilfælde en del af det nuværende kollektive ansvar til et privat ansvar.

Når denne politik, som handler om privatiseringen, i hvert tilfælde indtil videre ser ud til at kunne gennemføres og til at have en passiv accept i store dele af befolkningen, tror jeg ikke, det skyldes, at der er et solidt flertal i befolkningen, der virkelig ønsker, at de opgaver, der hidtil er blevet varetaget kollektivt over den offentlige sektor, skal gøres til private anliggender, til individuelle opgaver, for den enkelte familie. Jeg tror langt snarere, det er udtryk for, at en stor del af befolkningen føler, at den offentlige sektor er alt for bureaukratisk, at den ikke levner dem mulighed for den direkte indflydelse, de ønsker, og at de føler sig umyndiggjort.

Den opfattelse kan jeg virkelig godt forstå, og jeg finder, at den er berettiget, ikke fordi jeg mener, de offentligt ansatte har været nogle dårlige offentligt ansatte, men på grund af politisk svigt herindefra. Der burde for lang tid siden have været gennemført en helt anderledes demokratisering inden for den offentlige sektor, som virkelig ville give indflydelse til de enkelte brugere, hvad enten det drejer sig om institutionerne eller planlovssystemerne, hvor brugerindflydelsen kan ligge på et meget lille sted, men øjensynlig er stor nok til, at den borgerlige regering ønsker at fjerne den, når den nu engang i løbet af efteråret kommer med forslag om en revision af planlovene.

Formentlig vil regeringens svar på det, jeg står og siger her – hvis der da overhovedet er nogen, der gider svare på det, det er ikke sikkert – være, at det går jo meget godt. Lad nu være med alt det piveri, herregud, det går fremad, investeringerne går opad. Vi ved godt, at det har gjort ondt på nogle et stykke tid, men kommer tid, kommer råd. De får noget engang, og så håber vi, at de ikke er blevet så gamle, at de kun får folkepension. Det andet, regeringen vil sige, er: ja men herregud dog, venstrefløjens kan man jo ikke have med at gøre, den er totalt og aldeles